

Voda a její divy

O prázdninách jsme jeli stanovat k vodě, bylo tam moc hezky. Každý den jsme se chodili koupat do nedalekého rybníka. Cesta nám zabrala jen pár minut a vedla podél louky a nějakého stavení. Když jsme vyrazili brzy ráno, na trávě ležela ještě rosa a z lesa stoupala pára. Všimli jsme si, že voda má pokaždé jinou barvu. Ráno je průhledná jako sklo, přes den se barví trochu do modra a večer, když se tam při západu slunce chodíme jen tak projít, je barevná do oranžova. Je to tím, že se od ní odráží slunce. Taky to vypadá, že se začne voda třpytit. A potom z oranžové barvy postupně zrudne, to je ta opravdová krása.

Když někdy prší, vidíme, že se voda zbarví do hodně tmavě modré a někdy se mi zdá, že až zčerná. A samozřejmě, že jsme celé prázdniny nebyli jen u vody. Jezdili jsme na kole a chodili na túry. Když jsme vyrazili na jednu z našich túr a procházeli zrovna lesem, narazili jsme náhodou asi po 4 kilometrech na tábořiště, kde byl malý potůček a v něm plno malých rybiček. Bylo tam moc hezky, a protože bylo už dost pozdě, rodiče se rozhodli, že tady přespíme. Zatímco táta rozdělával tábořiště a vytahoval spacáky a máma chystala něco k jídlu, šli jsme s bratrem prozkoumat okolí. Cesta nás vedla lesem. Museli jsme se kousek prodírat hustým houštím, lepily se nám pavučiny na tváře a škrábaly nás staré suché větve do rukou. Rozhodli jsem se, že si odpočineme a sedli si do trávy kousek od začínajících skal. Koukali jsme kolem sebe. Bratr objevil velký ztrouchnivělý pařez a začal do něj šťourat klackem. Já jsem zahlédla kousek od nás jeskyni. Byla taková tmavá. Řekli jsme si hned, že ji prozkoumáme. Od vchodu byla vidět velká červená šipka, která ukazovala dál dovnitř k jakémusi snad tunelu, nebo chodbě. Neváhali jsme a vešli do chodby, která byla úzká, ale dost velká, abychom jí prošli ve stoje. Na konci krátké chodby jsme se chvíli rozhlíželi. Když si oči zvykly, najednou jsme spatřili velké jezero a vzpomněli jsme si na tu starou pověst. Říká se, že někde v těch skalách se nachází začarované jezero. Hned mi bylo jasné, že je to ono. Řekla jsem to bratrovi, který úžasem nemohl ani promluvit. Domluvili jsme se, že on zaběhne pro mamku a tatku. A ti za chvíli opravdu přišli. Když uviděli, co jsme objevili, zůstali stát s pusou dokořán.

Zeptala jsem se mamky: „Mami, a proč je to jezero vlastně kouzelné?“ Mamka se na mě podívala a začala nám vyprávět pověst o tom, že v těchto skalách leží ztracené jezero, které má kouzelnou moc. Dokáže uzdravit nemocného, rozveselit smutného. Dokonce se říká, že když je někdo dobrý člověk, zařídí mu bohatství a zlého zase potrestá. Ale jak už to v pověstech bývá, má to jednu podmínku. Z jezera se může přijít napít jen jeden člověk za rok. Samozřejmě jsme se s bráchou začali hned dohadovat, kdo se napije. Ale já měla jasno. Řekla jsem, že by se měla napít máma. Ani jsme se nemuseli dohadovat, všichni hned souhlasili. Teda kromě mámy. Byli jsme však tři proti jedné. A tak se máma šla napít. Když vypila pár doušků vody, sedla si a jen se usmívala. Říkala, že se cítí skvěle a několikrát to zopakovala. Všichni jsme začali radostí skákat a křičet. Cítí se líp. Od té doby uplynul už celý rok, a máma už nebyla ani trochu nemocná.

Název díla: Voda a její divy		
Jméno a příjmení: Tereza Trnková		
Název a adresa školy: Základní škola Brno, nám. Míru 3, příspěvková organizace nám. Míru 375/3, 602 00 Brno		
Jméno pedagoga: Mgr. Romana Koutná, 543 211 805 (vč. služebního kontaktu)		
Technika: literární část – próza		
Kategorie: 4. <i>B</i>	Třída: 5.B	Věk: 11 let
Škola tímto prohlašuje, že disponuje platným souhlasem zákonných zástupců se zpracováním osobních údajů s tím, že dílo s uvedením jména dítěte bude v zájmu propagace publikováno, reprodukováno, vystaveno či jinak prezentováno vč. elektronických médií dle uvážení organizátora, případně využito pro archivaci výsledků, výzdobu veřejných zařízení apod.		
Jméno a pedagoga: Mgr. Romana Koutná	Datum a podpis pedagoga: <i>24.2.2022, Romana Koutná</i>	